DOCUMENT DE ARHIVA!

FIECARE ARE LIBERTATEA DE A INTELEGE CE SI CUM DORESTE !

PLACE SAU NU, **MESAJUL UNUI ROMAN, UCIS DE UNII SI DE ALTII, ESTE IZBITOR DE ACTUAL DESI ESTE SCRIS IN URMA CU CCA 70 DE ANI !**

Romania: problemele eterne, dar mai avem oamenii care sa-si puna viata chezas ?

Scrisoarea Mareşalului Ion Antonescu către capul politicienilor de-atunci, I.C. Brătianu.
În ciuda curgerii timpului, problemele noastre au rămas aceleaşi: **nimeni n-a fost in stare să spună adevărul dintr-o poziţie de putere, precum cea a Mareşalului Antonescu atunci.**

În zilele minciunii univesale, a spune adevărul e un act de dizidenţă.

P**entru a înţelege prezentul, e necesar să ne cunoaştem trecutul – să-l aflăm!**

RESTITUIRI:
Ion Antonescu, “Scrisoare de răspuns adresată lui C.I.C. Brătianu” (29 octombrie 1942)

Am lăsat fără răspuns scrisorile dumneavoastră anterioare. Am făcut-o din înţelepciune, fiindcă urmăream unirea, şi nu vrajba.
Puteam să vă răspund, aducând justiţiei pe toţi vinovaţii de catastrofa morală şi politică a ţării, printre care sunteţi, în primul rând, şi dumneavoastră.
Naţia o doreşte şi o aşteaptă de la mine. Nu am făcut-o totuşi, fiindcă nu am voit să aţâţ şi mai mult spiritele şi, mai ales, nu am voit să dau un spectacol care ar fi fost speculat de inamicii noştri.
Am lăsat ziua acestor răfuieli mai târziu.
Abuzaţi, însă, de răbdarea, de tăcerea şi de înţelepciunea mea şi, rând pe rând, la scurte intervale de timp, îmi trimiteţi, când dumneavoastră, când dl. Maniu, avertismente, sfaturi şi acuzaţiuni.
În virtutea cărui drept? Ce reprezentaţi în această ţară , dumneavoastră, toţi foştii oameni politici, în afară de interesele dumneavoastră egoiste şi un trecut politic total compromis şi dureros?!
Uitaţi, domnule Brătianu, **că eu sunt omul muncii mele şi martirul greşelilor acelora care au primit în 1918 România Mare** şi au dus-o, după 22 de ani de conducere, în prăpastia
de unde am luat-o eu în 1940, pe când dumneavoastră sunteţi din profitorii şi dărâmătorii unei moşteniri mari.

În mai puţin de un sfert de secol, fiecare în parte şi toţi la un loc, aţi prăbuşit lupta, sacrificiile şi suferinţele duse şi îndurate, 20 de secole, de poporul nostru, pentru a face unitatea sa politică.
Orice apărare încercaţi   şi orice diversiune faceţi dumneavoastră, conducătorii politici de ieri, purtaţi pe umeri această răspundere.
Dumneavoastră, liberalii, mai mult ca alţii, fiindcă şi din opoziţie şi de la guvern, prin acţiunea dumneavoastră de dirijare şi de îndrumare a vieţii noastre politice, economice, morale şi spirituale,
exercitată direct şi indirect, de pe băncile ministeriale, din birourile băncilor şi din culisele politice, aţi dus ţara la catastrofa din 1940.
Staţi faţă în faţă cu conştiinţa dumneavoastră, depănaţi cu corectitudine, pas cu pas, atât actele dumneavoastră, cât şi pe ale acelora cu care, rând pe rând, v-aţi întovărăşit şi v-aţi acuzat,
în faţa naţiei dezolate, scandalizate şi înmărmurite; răsfoiţi toată colecţia ziarelor din ultimii 40 de ani, începând cu ***Universul*** şi terminând cu ***Viitorul*** şi cu ziarele jidoveşti pe care se sprijinea naţionalistul domn Maniu şi vă reamintiţi:
Cine sunteţi dumneavoastră şi dumnealui; câte păcate aţi făcut; cum v-aţi calificat singuri şi cum v-a calificat naţia; câte răspunsuri aveţi.
Pentru a vă uşura munca, vă reamintesc, domnule Brătianu, că, împreună cu dl. Maniu, v-aţi acuzat public şi zilnic, în presă, în întruniri, în parlament, de: „incapacitate”; „tâlhărie”; „falsificări” şi „furturi de urne”, în Bucureşti, pentru obţinerea puterii; „demisii în alb”; „bătăi şi omoruri”; „călcarea legilor şi Constituţiei”; luări de comisioane” la toate furniturile statului; „traficările de influenţă” practicate de partizanii, deputaţii, miniştrii şi preşedinţii corpurilor dumneavoastră legiutoare; „scandalurile cu contingentările” cu „grâul britanic”; modul cum aţi făcut reforma agrară şi cum „aţi profitat de ea”; risipa avutului public;
„concesionările oneroase ale bunurilor statului”; „demagogie”; incorectitudine civică, provocată de faptul că atunci când eraţi în opoziţie dirijaţi ocult statul, în profitul intereselor d-umneavoastră
şi ale jidanilor din ale căror consilii de administraţie – mari şi mici – făceaţi parte, iar de pe fotoliile ministeriale încurajaţi şi favorizaţi, acopereaţi şi muşamalizaţi afacerile lor şi ale d-stră, în detrimentul statului.
Adăugaţi, la acest bogat şi concludent stat de serviciu al partizanilor şi al adversarilor dumneavoastră de ieri, cu care – ca totdeauna când vă găsiţi în opoziţie – sunteţi azi prieteni: cazurile, pe care naţia le ţine numai în dormitoare, ale domnilor Tătărescu, Bârsan, Boilă, Aristide Blank şi afacerea Skoda; ruinarea poporului, prin dobânzile oneroase care au prăbuşit economiile, avutul şi munca tuturor, de la ţăran la marele proprietar, de la micul până la marele negustor român; ravagiile făcute de conversiune şi de concesionarea bunurilor statului, pe care am început să le răscumpăr eu; împrumuturile externe, oneroase şi umilitoare; introducerea controlului străin la Banca Naţională şi Căile Ferate, comisioanele scandaloase etc. etc. şi veţi avea, domnule Brătianu, imaginea unui trecut tragic, pe care l-am plătit atât de scump şi pe care naţia întreagă o are permanent în faţa ochilor săi.

Totuşi, domnule Brătianu, cu toţii credeţi că toate acestea au fost uitate şi, cu perfidia politicianistă de altă dată – de totdeauna – atât de bine cunoscută, vă aşezaţi cu cinism pe acest trecut şi – de la cel dintâi dintre dumneavoastră, până la cel din urmă – încercaţi să acuzaţi şi să sabotaţi, pe sub mână, opera de îndreptare şi consolidare la care s-a antrenat toată naţia şi să tăiaţi elanul unui om care nu a avut, nu are şi nu va avea nici moşii, nici vii, nici pivniţi de desfacere, nici bani depuşi, nici industrii, nici consilii de administraţie, nici safeuri, în ţară şi străinătate, nici cupoane de tăiat, nici timp de pierdut la club şi care nu şi-a pricopsit nici cumnaţii, nici nepoţii, nici prietenii, nici partizanii, nici adversarii. Chiar dacă am greşit, greşesc sau voi greşi, nu pot fi acuzat, domnule Brătianu, de nici unul dintre dumneavoastră.

Fiţi încredinţaţi, sunteţi înfieraţi şi puşi chiar de generaţia actuală pe banca acuzaţilor.
Dacă va fi să fiu şi eu pe această bancă, pentru că fac tot ceea ce un om putea să facă, nu numai pentru a slava un neam de la dezunire şi de la prăbuşire, dar şi pentru a-l întregi şi a-i asigura o viaţă nouă, în onoare şi în muncă, atunci în nici un caz nu veţi fi dumneavoastră acuzatorii şi în nici un caz nu voi fi pus alături de dumneavoastră şi acuzat de aceleaşi greşeli ca dumneavoastră.
Fac această afirmare nu pentru că mă simt vinovat cu ceva faţă de ţară, dar pentru că ştiu ce au suferit, din antichitate şi până azi, de la Socrate şi Demostene, până la Clemenceanu, atâţia nenumăraţi – mici şi mari – oameni care şi-au servit poporul cu credinţă, cu devotament şi cu folos şi, mai ales, pentru că nu au uitat că în Iaşi, în tragica primăvară din 1918, şi chiar la Bucureşti, după Unire, s-a cerut trimiterea în judecată şi condamnarea fratelui dumneavoastră, atât pentru că făcuse războiul, cât şi pentru dezmăţul creat de nepriceperea dumneavoastră a tuturor, chiar de către aceia care ceruseră intrarea în luptă; care îl acuzaseră în 1914–1915 de lunga şi dezmăţata perioadă de neutralitate; care au aplaudat cu frenezie intrarea în război şi care, ca o culme a cinismului lor, erau ei înşişi vinovaţi de modul cum fusese administrată şi ruinată ţara.

Eu şi mulţi alţii încă nu am uitat ridicolul acestei îndrăzneli pe care istoria l-a înregistrat.
Oricum ar fi însă eu nu voi putea fi acuzat de dumneavoastră şi nici pus pe aceiaşi bancă cu dumneavoastră, pentru că nu sunt nici profitorul meritelor predecesorilor mei şi nici *şeful unei bande de corbi odioşi*, care au ajuns la conducere prin „minciună”, „promisiuni”, „furt de urne” sau prin „sprijin ocult masonic şi iudaic”, ci sunt omul adus de un trecut onest şi de voinţa unanimă a unei naţii care, pentru a se slava, a făcut apel la mine, iar nu la dumneavoastră sau la dl. Maniu, şi nici la domnii care stau în jurul dumneavoastră şi cu care aţi făcut şi faceţi sistem.
Niciodată, pentru a fi salvată, naţiunea, armata şi corpurile constituite nu au indicat numele dumneavoastră sau al d-lui Maniu, în ultimii ani ai tragicei guvernări, care s-a sfârşit la 6 septembrie 1940. Dumneavoastră v-aţi

strecurat şi v-aţi alăturat acestei mulţimi, cu discreţia impusă de instinctul răspunderii pe care o aveţi şi a dorinţei legitime de a vă salva şi nu aţi făcut nici un gest pentru a vă valorifica drepturile la conducere, când această mulţime spulberă un regim care era de fapt al dumneavoastră şi când aclama un om nou, care eram eu.

Când am intrat în război, cu prudenţă caracteristică a politicienilor valoroşi nu v-aţi manifestat nici pentru, nici contra.
După ce am reluat Basarabia şi Bucovina , v-aţi grăbit să-mi cereţi, şi dumneavoastră, şi domnul Maniu, să mă opresc la Nistru.
V-am arătat consideraţiunile militare, politice, economice şi morale pentru care nu puteam să o fac şi v-am invitat, *pentru a treia oară*, să luaţi conducerea, răspunderea şi riscurile unei asemenea acţiuni. Bineînţeles, *aţi refuzat*.
După omorurile de la Jilava şi imediat după rebeliune, mi-aţi trimis memorii prin care îmi arătaţi situaţia şi-mi dădeaţi noi sfaturi.
V-am oferit să luaţi conducerea şi să faceţi cum credeţi că este mai bine. Şi unul, şi altul v-aţi scuturat. Luându-vă după câţiva ofiţeri, fără prestigiu militar, care au deraiat după linia principiilor sănătoase strategice, morale şi politice, pe care poate că nici nu le-au avut vreodată, mi-aţi cerut să retrag armata din Rusia şi m-aţi îndemnat să mă „aranjez” cu Anglia şi cu America. Ar fi o greşeală şi o felonie, iar greşelile şi feloniile se plătesc scump.

Suntem la peste 1.500 km de ţară, drumurile sunt cum sunt, iarna bate la uşă, depozitele sunt ale germanilor, căile ferate sunt în mâna lor, aviaţia are forţa de distrugere pe care ar trebui s-o cunoaşteţi. Retragerea forţelor din situaţia lor actuală ar însemna ***părăsirea frontului***. Exact ceea ce au făcut ruşii în Moldova în 1917-1918.
Vă întrebaţi ce s-ar întâmpla dacă germanii ar face cu noi astăzi în caz de părăsirea frontului, ceea ce am făcut noi, atunci, cu ruşii?
Vă daţi seama ce s-ar alege de armata noastră de disciplina noastră, de soldaţii şi caii noştri, de tunurile noastre, dacă am încerca, în condiţiile arătate mai sus, să părăsim frontul fără asentimentul Comandantului german? Situaţia aceasta, a oamenilor care la cea dintâi greutate se descurajează, ar denota uşurinţă totală nepricepere militară şi prostie.
Soluţia ar fi criminală, domnule Brătianu, fiindcă nu s-ar prăbuşi numai armata, s-ar prăbuşi însăşi ţara, deoarece germanii ar ocupa-o imediat şi am ajunge în situaţia Serbiei şi Greciei.
Poftiţi, domnule Brătianu, vă ofer din nou conducerea statului şi a guvernului. Retrageţi dumneavoastră armata şi „aranjaţi-vă” cu Anglia.
Numai că trebuie să întreb şi armata şi poporul. Sunt gata să le pun această întrebare, deschis şi categoric, dacă şi dumneavoastră sunteţi gata să vă luaţi răspunderea.

A mă fi „oprit la Nistru” şi a „retrage astăzi forţele din Rusia” înseamnă, pentru un om care mai poate încă judeca, a anihila dintr-odată totul, sacrificiile făcute de la trecerea Prutului,

acţiune în contra căreia nu v-aţi pronunţat public; însemnează a ne dezonora pentru vecie ca popor; însemnează a crea ţării, în cazul victoriei germane, condiţii dezastruoase, fără a ne asigura,
în cazul victoriei ruse, nici provinciile pentru care luptăm, nici graniţele care vor voi să ni le lase ruşii, nici libertăţile noastre şi nici măcar viaţa familiilor şi a copiilor noştri; în sfârşit, însemnează, din cauza nestabilităţii şi a feloniei pe care mă sfătuiţi să o practic – şi aceasta este cea mai mare crimă – a asigura ţării în viitoarea comunitate europeană o poziţie morală care îi va ridica drepturile idealurilor sale
şi ar putea să-i fie chiar fatală. Gestul pe care-l cereţi să-l fac, domnule Brătianu, va face din neamul românesc o victimă a tuturor, fiindcă concomitent cu dezorganizarea, prăbuşirea şi distrugerea armatei,
ar începe instaurarea anarhiei în ţară. Comuniştii, legionarii, jandarmii, ungurii, saşii ar începe agitaţiile, lupta, distrugerea ordinei, a liniştei, pentru a profita de ocazie, pentru a da ultima lovitură de picior unui neam care cu adevărat ar merita calificativul de netrebnic. Ungurii ar ocupa imediat restul Ardealului.

Iată, domnule Brătianu, la ce ar da naştere gestul pe care mi-l cereţi să-l fac. Ar fi gestul nefericit al unui soldat lipsit de onoare şi al unui om de stat, nu numai inconştient, dar nebun.
Conducătorul nefericit al Franţei – şi mai nefericite de azi – a declarat, într-o recentă chemare la realitatea a unui popor, care a căzut şi el victimă josnică a unei guvernări venale, iudeo-democratice şi masonice, că are convingerea că **dacă „Germania ar fi înfrântă, Sovietele ar impune mâine legea în Europa şi s-ar termina astfel cu independenţa şi patriotismul naţiunilor”.**

Am avut şi am această convingere. Rămân la această convingere, fiindcă noi, mai curând ca alţii, mai total ca alţii, vom fi zdrobiţi: pentru că suntem punte între slavi şi zăgazul care le stă de secole în calea expansiunii lor, către vestul şi sud-vestul Europei; pentru că avem bogăţiile pe care le avem; şi pentru că vom fi trambulina salturilor lor viitoare.
Trăgând învăţăminte din trecut, cunoscând tendinţele slave, plecând de la consideraţiunile făcute mai sus şi îndrumat de instinctul de conservare şi de logica bunului-simţ, nu puteam, domnule Brătianu, ca un conducător responsabil, să mă „opresc la Nistru” şi nici nu pot „să retrag armata din Rusia”. Ar fi o prostie din partea mea. Este cu neputinţă să o facă cineva şi ar fi o greşeală ireparabilă pe care nu eu şi dumneavoastră, ci neamul ar plăti-o scump.
Mareşalul Petain, într-una din valoroasele sale cuvântări, a dat speculatorilor situaţiunile grele lecţia care li se cuvenea şi care a fost aplaudată de toţi oamenii cu conştiinţă clară şi nepătată.
Răspunzând unor critici ale acţiunii sale, el a spus: **„Când Franţa este în nenorocire, nu mai este loc pentru minciuni şi himere”.**
Nici la noi, domnule Brătianu, nu mai este loc pentru „minciuni şi himere” şi, mai ales, nu mai putem să ne plătim luxul de a face şi prostii.

V-am răspuns, domnule Brătianu, punct cu punct, nu numai la scrisoarea dumneavoastră de la 24 septembrie, dar şi la cele anterioare.
Este răspunsul unui **soldat**, care nu are nimic de ascuns şi care este conştient de greutăţile şi pericolele ceasului de faţă, precum şi de îndatoririle şi de răspunderile lui.
V-am răspuns, cum v-am răspuns, fiindcă nu aţi înţeles nici ţinuta şi nici înţelegerea cu care am voit să trec atât peste greşelile trecutului, cât şi peste marii vinovaţi de ele.
Ca oamenii cei mai lipsiţi de păcat, marile şi numeroasele greşeli politice care s-au comis sub dumneavoastră, ***continuând a considera comunitatea românească ca pe o turmă de sclavi***,
pe care – împreună cu celelalte organizaţii politice, cu firmă naţionalistă, **însă în acord cu oculta iudeo-masonică**, cu care numai pe faţă eraţi în luptă – aţi exploatat-o, aţi minţit-o, aţi demoralizat-o, aţi exasperat-o şi, în cele din urmă, din neputinţă, aţi dus-o, mână în mână cu **trinitatea Tătărescu – Urdăreanu – Lupeasca, la catastrofa din 1940 şi la rebeliunea din 1941, îndrăzniţi astăzi, când s-a pus regulă în ţară şi viaţa nimănui nu mai este în pericol, să ridicaţi capul, de după saltarele consiliilor de administraţie, ale industriilor şi ale multiplelor afaceri,** ***pentru a mă acuza***.
Ei bine, domnule Brătianu, când cineva a fost şeful unui partid care, de la mare la mic, de la primăria din sat până la cabinetul miniştrilor, are răspunderea **destrăbălării administrative, dezmăţul moral**,
a **iudeo-masonizării** ţării, a venalităţii, a compromiterii viitorului neamului şi a catastrofei graniţelor, nu mai are calitatea să vorbească şi în numele comunităţii româneşti, să dea sfaturi de conducere altora
şi mai ales să-i acuze că lucrurile nu merg cum trebuie."

(*Arhiva Istorică Centrală; fond Preşedinţia Consiliului de Miniştri, Cabinet I. Antonescu,*dos. 61/1940, f. 88-221)